

LEVÝ HRADEC

ukrytých v obrázcích a hádankách

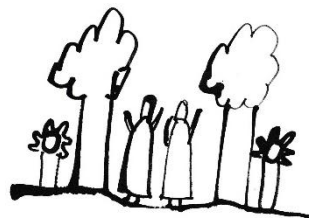
Na 7 panelech naučné stezky najdeš na jejich zadních stranách ukrytý obrázek. Zkus ho přejíždět tužkou nebo rudkou a překreslit ho do této knížky. Každý obrázek má v příběhu svou kapitolu, dozvíš se v ní více o zlaté levohradecké kvočně a jejích kuřátkách i o tom, jak se tu dříve žilo. Také na Tebe čekají hádanky a poklad ukrytý na konci stezky. Z něj si vezmi jednu část, zbytek pokladu ponech pro další hledače.

Tato knížka patří: _____

Místo na mou kresbu:

1

Po staletí zachovával lid na Levém Hradci pohanské zvyky. Pohanští kněží tu obětovali svým bohům, radili knížatům a naslouchali šumění staré lípy i kvokání zlaté kvočny. Veselé kvokání věštilo radostné časy, smutné předpovídalo hubené časy. Za knížete Bořivoje a kněžny Ludmily se vše změnilo. Z Velké Moravy přišla radostná zvěst, která hlásala víru v jediného Boha. Pohanští kněží vytušili, že nastal konec jejich moci a slávy. I rozhodli se, že zlatou kvočnu ukryjí na tajném místě. Podkopali zdivo hluboké studny, vyhloubili dlouhou chodbu s malou jeskyní pod hradištěm, a tam zlatou kvočnu ukryli.

Zlatá kvočna v jeskyni snesla sedm zlatých vajíček. Seděla na nich, zahřívala je a čekala. Hlava jí ztěžkla a na víčka sedl spánek. Spala tvrdě, nevzbudil ji křik kupců vracejících se z tržiště ani jásot vesničanů – za týden prý přijede kníže s kněžnou. Vtom lup, křup a tichounké píp. Z nejmenšího vajíčka vykoul zobáček. Malé zlaté kuřátko se vykulilo ven. Najednou se v šeru jeskyně něco zablýsklo. A znovu. **Ve dne malá jako myš, v noci všechno přerostu. Když mě vidíš, nevidíš... Co je to?**

Tma, jistě je to tma, pomyslelo si kuře, ale kdo se to ptá? Zvědavě poskočilo, světlo ho vedlo dál a dál. Nakresli cestu, po které se kuře vydalo. Co roste kolem ní?

2

Kuřátko šlo a došlo k chatě, ve které žil hrnčíř. Točil mísy, hrnce i hrnky, zdobil je čárkami a vlnkami, a pak je sušil na slunku před chatou. Jednou za čas rozdělal oheň v peci a své zboží vypaloval. „Můžu ti chvilku pomáhat?“ Kuře nečekalo na odpověď a začalo svým zobáčkem ťukat do právě vytočené misky. Takový vzor ještě hrnčíř neviděl. **Velké břicho, na něm ucho, uvnitř mokro, venku sucho... Co je to?**

Co je to? Tenhle džbánek je ale speciální, je prastarý, hrnčíř ho kdysi našel na nedalekém kopci Řivnáči.

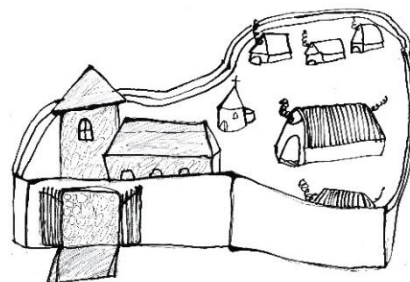

Místo na mou kresbu staré nádoby nebo misky:

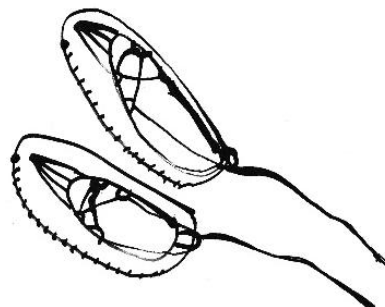
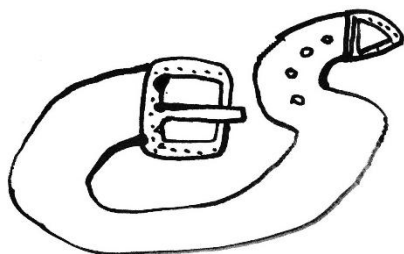
3

Kuřátko šlo dál. Na okraji hradiště měl svou chatu koželuh. Jeho řemeslo nebylo příliš voňavé, kůže proto máčel v kádích až za hradbami a všichni byli rádi, když vítr zrovna foukal směrem k Řivnáči. Zvyčiněných kůží jeho bratr zhotovoval váčky, mošny a kožené střevíce. Pro knížete a kněžnu chystal dva opasky. Z jaké kůže je vyrobí? **Zatroubil pán v lese, strom na čele nese... Kdo je to?**

Správně, jelen, a opasky budou vyrobené z jelenice. Opasky budou stejné, dokonce i přezky, které vyměnil s kovotepcem za pár střevíců, se sobě podobají jako vejce vejci.

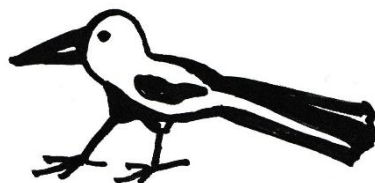
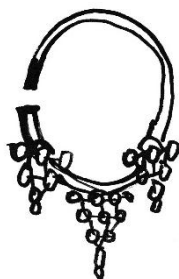
Místo na mou kresbu zdobené přezky od kovotepce:

4

Kuřátko šlo dál a došlo k chatě, ve které žil kovotepec. Vyráběl gombíky, spony, náramky, prstýnky a také náušnice nejrůznějších tvarů, hrozníčkové, košíčkové, jaké si levohradecké parádnice přály. Zrovna vyrobil jedny pro Marijánku, ještě před chvílí tu ležely, a teď, světe div se, jen otočil hlavu, a je tu jen jedna. Kam zmizela ta druhá? Kuře se natahovalo, rozhlíželo. Vtom se kovotepec rozesmál. **Miluje hru Najdi, schovej, je to známý ptačí zloděj... Kdo je to?**

Kuře kroutí hlavou. A co ty? Už víš, kam náušnice zmizela? Správně, straka zlodějka si ji odnesla do svého hnízda.

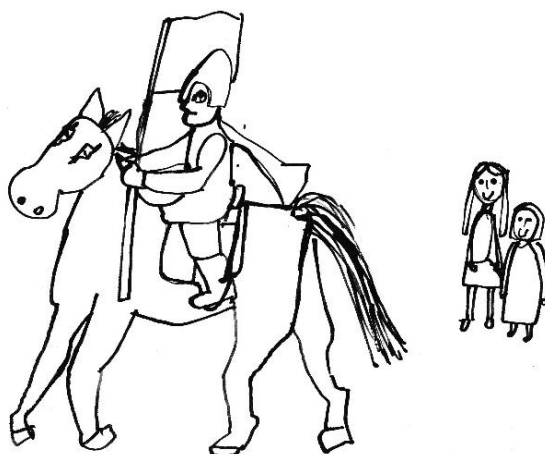
Místo na mou kresbu šperků:

5

Kuřátko šlo dál a došlo k chatě, ve které žil kovář. Ten vyráběl kosy, srpy, nůžky na stříhání ovcí a okovával koně knížecí družiny. Měl nového pomocníka, který se kovářskému řemeslu teprve učil. „Začneme s něčím jednoduchým,“ povídá kovář. **Když šel tam, do hlavy ho tloukli, když šel ven, za krk ho tahali... Co je to?**

Kovářův učedník, kluk střapatá, kroutil hlavou, ale bystré kuřátko se rozhlédlo a už vědělo. Kovář popadl kladivo a dal se do práce. Než se učedník nadál, bylo tu tolik hřebíků, kolik je prstů na jedné ruce.

Místo na mou kresbu oveček na Levém Hradci:

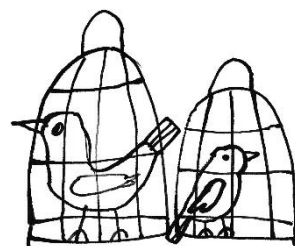
6

Kuřátko šlo dál a došlo k chatě, ve které žil kovolijec. Ten právě vyráběl formu, ve které se bude něco odlévat. Co to bude, až to bude? **Mosazné zvíře v kamenném chlévě, když zařehtá, je slyšet na čtyři míle... Co je to?**

Kovové zvíře v kamenném chlévě? Na hradišti žijí různá zvířata, ovce, kozy, prasata, slepice, psi, koně, krávy, ale žádné z nich není kovové. Kuřátko zvedlo hlavu a vtom ho něco napadlo. Rozhlédni se kolem sebe. Už vidíš ten kamenný chlév? Kovové hlasité zvíře je v něm dobře ukryté.

Kuřátko došlo k chatě, ve které žil čihař. Co dělá čihař? Čihá na ptáčky, chytá je do pastí, a pak je nabízí v klíčkách na tržišti. Vtom se ozvalo: „Pomoc!“ Kuřátko opatrně nakouklo do chaty. A tam, v klíčce, celá jeho rodina. Čihař ji chytil a chce ji darovat knížeti. **Ach, leze, leze po železe, nedá pokoj, až tam vleze... Co je to?** Kuře zkouší jeden klíč za druhým, najednou lup, zámek povolil a dvířka se rozletěla. Zlatá kvočna ukryla všech sedm kuřátek pod svá křídla a rychle s nimi pospíchá do bezpečí jeskyně pod hradištěm.

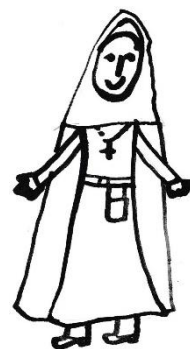

Místo na mou kresbu ptáčků, kteří tu vyzpěvují:

7

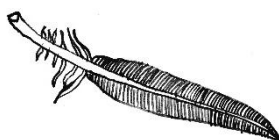

V neděli v poledne se nad Levým Hradcem rozezněl zvon. Vítal knížete i kněžnu. Lidé jásalí a přinášeli dary, tkadlena suknicí a jemný závoj, hrnčíř džbánky, koželuh dva zdobené opasky, kovář okovanou truhlu a kovotepec nádherný gombík a pár náušnic. Všichni se veselili, jen číhař stál smutně

opodál. „Co se ti přihodilo?“ obrátila k němu moudrá kněžna své vědoucí oči. Poznala, že ho něco velmi trápí. „Měl jsem pro vás vzácný dar, ale když jsem se vrátil z lovu, po mém daru se slehla zem. Zbylo jen tohle,“ povzdych si a otevřel dlaň. Malé zlaté peříčko se vzneslo do vzduchu.

„Zbytečně se trápíš, každý dar, i ten sebemenší, je ve skutečnosti veliký, byl-li darován s láskou. Děkuji ti za tvůj dar,“ pravila s úsměvem kněžna a sledovala zlaté peříčko stoupající nad knížecí dvorec. Pak přidala poslední hádanku: **V zimě jej lze spatřit, jindy oku skryt. Jemný jako světlo, lehký jako pírko, není tvora v celém světě schopna bez něj žít... Co je to?** Foukla, zlaté peříčko se zatočilo a zmizelo jí z očí, její dech ho unášel dál, až se zachytilo mezi kameny hradební zdi. Tam přečkalo dlouhý čas. Když ho lidé objevili, vzpomněli si na příběh o zlaté kvočně a jejích kuřátkách. Co se s nimi stalo? Srdečně tě zdraví a za tvou pomoc při řešení hádanek a úkolů pro Tebe nachystaly odměnu. Najdeš ji v rokli severozápadně od lavičky na vyhlídce sv. Ludmily, nejprve jdi zhruba 100 kroků přímo za nosem z kopce po cestičce, najdi žluté pírko na stromě, a pak se vydej 20 kroků doleva. Hledat můžeš i na telefonu na souřadnicích: 50.1697224n, 14.3729512E.

Místo na mé další kresby:

Místo na mé další kresby:

Místo na mé další kresby:

Místo na mé kresby: